

Toleranță (partea 1) (12/09/2021)

Într-unul din imnurile Ceasului al IX-lea, adresându-ne Domnului nostru răstignit, facem următoarea implorare: "***Cel ce toate le-ai suferit, pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta***".

Ce sens profund conțin aceste câteva cuvinte! În ele ni se amintește de nenumăratele momente în care Domnul a dat dovadă de îndurarea Sa. În loc să ne concentrăm asupra rezistenței Sale față de dușmanii Săi declarați în timp ce ne aflam pe pământ, să examinăm răbdarea vădită a Domnului față de cei Doisprezece Ucenici ai lui Hristos.

Gândiți-vă la aceasta: Iisus a fost cu ucenicii Săi timp de trei ani, zi și noapte. El i-a învățat personal și ei au fost martorii miracolelor Sale uimitoare. În ciuda acestei binecuvântări minunate, ei încă I-au arătat atât de puțină credință (vezi Matei 8:26) și, chiar mai rău, L-au abandonat când a fost prins ! Ucenicii au fugit și s-au ascuns de frică pentru viața lor. Domnul nu a spus nici măcar un cuvânt! Nu numai atât, cel mai proeminent ucenic al Său, Petru, S-a lepădat de El! Cu o seară înainte, Petru a spus: "*Doamne, cu Tine sunt gata să merg și în temnița și la moarte*" (**Luca 22:33**). Ce s-a întâmplat dimineata? Stând înaintea unei femei slujitoare, el s-a lepădat de Hristos: "*Femeie, nu-L cunosc*" (**Luca 22:57**). Cum a reacționat Domnul? Nu l-a certat și nici nu l-a muștrătat deloc, ci doar s-a uitat la el. Această privire l-a pus pe Petru pe drumul pocăinței (vezi versetul 61). Mai târziu, Iisus l-a întrebat de trei ori dacă Îl iubește, pentru a putea fi repus în funcție ca apostol cu răspunsurile sale (vezi **Ioan 21:15-18**).

Numai aceste lucruri, cred, dezvăluie îngăduirea uimitoare pe care Iisus a arătat-o celor care au acționat împotriva Lui, inclusiv celor din jurul Său. Domnul ne cheamă să urmăm exemplul Său, așa cum spune și Sfântul Apostol Pavel: "***îngăduindu-va unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat voua, așa sa iertati și voi***" (**Coloseni 3:13**). Toată lumea înțelege necesitatea îngăduinței pentru a menține pacea în fiecare mediu în care ne-am putea găsi. Problema este că asupra acestei înțelegeri nu se acționează des. Cum se întâmplă acest lucru? Când cineva (chiar și cei apropiați nouă, cum ar fi familia sau prietenii) ne deranjează sau ne jignesc într-un fel, uităm conexiunea și dragostea pe care le avem pentru ei. Reacționăm la ceea ce au făcut, iar această reacție variază de la ușoară la extremă,

chiar ură! Egoismul nostru este stârnit, iar gândurile de represalii sau răzbunare vin în minte. Gândurile urâte se apucă: "Cine crezi că ești?" "Crezi că sunt prost?" "El va vedea ce se va întâmpla!" "Nu mai vreau să-l văd!"

Acest lucru se poate întâmpla chiar și după o simplă neînțelegere, în care un cuvânt sau o acțiune făcută de cineva este interpretată greșit, văzută în cea mai proastă lumină posibilă. Rezultatul este alienarea și furia. În câte nopți au rămas unii oameni nedormiți, pentru că au fost consumați cu astfel de sentimente împotriva altor oameni! Această tulburare interioară a dus chiar la atacuri de cord și accidente vasculare cerebrale.

Singurul lucru care ne poate salva de astfel de circumstanțe teribile și periculoase este **toleranța**.

Frații și surorile mele să nu uităm diversitatea de idei, opinii și aspirații care există printre noi. Dacă includem și egoismul, încăpățânarea și personalitățile noastre individuale, atunci nu este de mirare că există conflicte frecvente între oameni (chiar și în familii). Atunci când apar astfel de probleme, este vital să încercăm să facem **pace**, fie prin înțelegere reciprocă, fie prin mediere de către o a treia persoană. Dar acest lucru nu este întotdeauna posibil. Este posibil ca cealaltă persoană să nu dorească o explicație sau să insiste că are dreptate. În astfel de cazuri, singurul lucru care poate aduce pacea este toleranța(ingaduinta) din partea noastră.

S-a spus cu înțelepciune că toleranța este ca uleiul de motor. Fără acest "ulei", un motor sau o mașină auto nu este capabilă să funcționeze și devine inutilă. Numai în toleranță se creează condițiile ideale pentru rezolvarea neînțelegerii sau dușmăniei, astfel încât armonia în suflet să poată prevala în relațiile noastre.

Există un gând care poate ispiti o persoană: "Dacă arăt o astfel de toleranță, cealaltă persoană ar putea crede că accept acțiunile lor nejustificate". Acest lucru nu este cu siguranță cazul! Nedreptatea nu încetează niciodată să fie greșită. Toleranța creștină este îngăduință în numele iubirii. Indiferent de răul pe care mi l-ar fi făcut această persoană, voi acționa cu dragoste. În acest fel, ascult de Domnul meu și de Dumnezeu care mi-a spus să iert și să-mi iubesc chiar și pe vrăjmașii mei. Las totul la latitudinea lui Dumnezeu, pentru că El știe mai bine decât mine cum să aranjeze lucrurile pentru a-l ajuta pe celălalt să-și realizeze greșeala.

Această chestiune despre toleranță are și alte dimensiuni, pe care Dumnezeu le-a dorit, vom continua să le abordăm în următoarea Omilii.